

Wilhelm (VS):

Jeg forsøgte at få denne mere generelle debat til at være forholdsvis principiel. Det kunne have været interessant, om den socialdemokratiske ordfører eller regeringens talsmand var gået ind i en diskussion, når vi nu for en gangs skyld havde lejligheden til det, om hele denne ØD-filosofi, udmalet, som den var, med Nyrup Rasmussens bemærkning om, hvad strategien egentlig bestod i, dette at kværne folk mellem et drastisk real-lønsfald og nogle strukturreformer, så de pludselig blev aktivt interesserede og foretog sig en hel masse netop i den desperate situation. Men det har socialdemokraterne ikke ønsket, så jeg har kun en enkelt bemærkning til hr. Ole Espersen, som jeg skal gemme til sidst.

Derudover er det mest hr. Gert Petersen, der giver mig anledning til at tage ordet. Man kan nok sige til en vis grad, at den diskussion, vi fører, mest er interessant for os selv indbyrdes, men alligevel, nu den er i gang: hr. Gert Petersen var inde på det spørgsmål om funktionen i dette hus, som jeg rejste. Jeg mener, det er et reelt problem. Der er nok ikke mange andre partier, der kan have synderlig interesse i det. Når man har det forhold, at man har sine toppolitikere, som man sender fuldstændig suverænt ind i nogle forhandlinger, hvor de kan komme ud med hvad som helst og så bare tyre deres partier og deres gruppe, så er det jo ikke noget problem. Men vi har i hvert fald – og jeg regner bestemt med, det også gælder for SF – ønske om et vidtstrakt partidemokrati, og så er det et reelt problem, hvordan dette hus fungerer, og hvordan en partigruppe fra et sådan parti overhovedet fungerer i dette hus. Man kan ikke opretholde et vidtstrakt, reelt partidemokrati og så indgå i disse natteforhandlinger, hvor man lige pludselig vender hele bøtten og kommer ud med et – da det begyndte – fuldstændig ukendt resultat. Det lader sig simpelt hen ikke gøre. Her bliver man nødvendigvis nødt til at vælge: er det medlemmernes indflydelse, er det den valgte partiledelses indflydelse, er det partidemokratiet, man vil prioritere højest, eller er det de parlamentariske manøvremligheder?

Jeg vil gerne blankt erkende, at man efter det valg, som vi har foretaget, nok kan være

i situationer, hvor man fungerer i traditionel parlamentarisk forstand mindre optimalt, end vi måske ellers kunne have gjort. Men det er altså en afvejning over for partidemokratiet. Man kan ikke med en reel respekt for partidemokrati gå ind i disse fuldstændig akutte situationer med de overraskende resultater og må derfor, hvis man mener noget med dette partidemokrati, indrette sig på noget mere primitive, som jeg selv kaldte det, regler for, hvordan man egentlig optræder herinde. Det er det, vi har forsøgt at udmønte i nogle meget præcise regler om at stemme for selv de mindste forbedringer, men ikke for selv de mindste forringelser, og ikke indgå på klumpførlig.

Det er klart, det indsnævrer manøvremlighederne. Det er vi ikke særlig kede af, og det indeholder i virkeligheden en fordel for alle dem, der ønsker at snakke med os, for de ved, hvor de har os, de kommer ikke ud for overraskelser, som regeringen kom ud for med SF for 8 dage siden. Det er i hvert fald temmelig meget mere udelukket, hvis man fungerer på denne måde.

Hr. Gert Petersen henviste til en artikel, jeg havde i Information for en måneds tid siden, og jeg vil blankt erkende, at foreløbig – foreløbig – har en af forudsigelserne i den artikel slået fejl, nemlig forudsigelsen om, at regeringen allerede ved denne lejlighed fik sit faste flertal. Men SF vil da vel ikke benægte, at regeringen ønskede, bestræbte sig på at få sit faste flertal. Det har faktisk været på grund af obstruktion fra anden side, at det blev umuligt for regeringen at opnå det, som både gruppeformanden, statsministeren, den politiske ordfører og alle mulige andre, der har udtalt sig på regeringens og socialdemokratiets vegne, klart har sagt var hensigten. Man ville køre disse ting igennem, så vidt det overhovedet var muligt, med et fast flertal. Den fuldstændige obstruktion fra højre side har altså gjort, at det ikke var muligt, men derfor skal man da ikke tage fejl af socialdemokratiets og regeringens hensigter. Men jeg erkender altså, at den spådom foreløbig i praksis slog fejl.

Hvad der er mere interessant, er spørgsmålet om det, som hr. Gert Petersen nævnte, princippet omkring f.eks. ejerlejlighedsstoppet. Ja men det, der var det nye i sagen om ejerlejlighedsstoppet, og det, som i virkeligheden strider imod traditionerne i dette hus,